

פרשת ויקרא

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו (א, א)

ברש"י: ויקרא אל משה - יכול אף להפסקות היתה קריאה, תלמוד לומר וידבר, לדבור היתה קריאה, ולא להפסקות.

ומה היו הפסקות משמשות, לתן רוח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה ובין ענין לענין, קל וחמר להדיוט הלומד מן ההדיוט. כתב הט"ז בספרו "**דברי דוד**": "בודאי יש כח לקב"ה ליתן חכמה למשה שיתבונן אפילו בלא הפסקה", לשם מה, אפוא נצרכו כאן אותן הפסקות שבין פרשה לפרשה? "

אלא, "עונה ה'**דברי דוד**", "עשה כן ללמדנו דרך ארץ, כדי שלא יסמוך אדם על חריפותו, שיאמר: ממהר לקבל אני, ואדרבה, לפום חורפא שבשתא, ועל כן **יעשה הפסקה בלמודו**".

רצה הקב"ה ללמדנו בזה, שגם אדם שהינו גאון גדול, חריף ובקי, זקוק הוא לזמן כדי לעכל את הדברים, שהרי אפילו משה רבנו נצרך לאותו רוח להתבונן בין פרשה לפרשה ובין ענין לענין.

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א